V Praze…

Jeho mohutnost Karel Heřman, frontman **Čankišou**, sám na scéně s jakýmsi akustickým drnkacím nástrojem loutnového typu (omlouvám se… fakt netuším…) a skladba zvaná *Absintro*

– otvírák alba

Faÿt

a současně i jeho pražského křtu (s kmotrem Xavierem Baumaxou). To byla kratičká chvíle pro tichou hudbu; pak už Zdeněk a Jan Klukovi řádně udeřili do svých bicích a perkusních nástrojů, aby ukázali, že v poušti žijící lid Čanki se hygienicko-akustickými limity nemusel nechávat omezovat. Jejich následovníci se taky neomezovali; jsem přesvědčen, že celé opakovaně ohlašované „jednoznačné přitvrzení" a „obrácení se k rockovým kořenům" – jak stálo v různých materiálech k desce

Faÿt

– je vlastně pouze „zesílením". Nepozoruji žádný významný posun soundu od úplných začátků kapely v roce 1999: i na již páté desce v řadě, která byla v Akropoli přehraná, jde o invenční hru s nejrůznějšími, na jedno přesné místo ve světě nezařaditelnými etnickými motivy, prováděnou s velkým zaujetím početnou bandou nejrůznějších nástrojů. Z nich klíčové byly a jsou bicí a perkuse a také dechy: zejména tyto zmíněné nástroje přiváděly čankišouová fortissima občas k nesmlouvavému rachotu; rozhodně ne elektrická kytara Martina Krajíčka, které to výše zmíněné publikace přisuzovaly.

Posluchači, kteří velký sál Akropole příjemně zaplnili, si do rytmu písní jednonohého lidu Čanki – stejně jako já - podupávali, popřípadě se lehce pohupovali. Rozhodně tedy netančili: zřejmě – stejně jako já – se věnovali hlavně pastvě pro oči, kterou je energická a radostná hra sedmičlenného bandu na všemožné hudební nástroje. Byl to určitě zážitek, zase jednou slyšet a vidět Čankišou. Je pravda, že kapela si svou hrou na etnickou hudbu neznámého lidu hned zkraje existence narýsovala výběh, který už nemůže zvětšit, a trávu v něm stále spásá. Nicméně alespoň na pátém albu ji ještě invence rozhodně nedošla. A když došlo na přídavky a Čankišou dali mou oblíbenou *Jeba ma miluna*, mohl jsem odejít domů zcela spokojen. {desky 1023}

…a Liberci

Do hlavního sálu Lidových sadů, kde se konal liberecký křest alba ***Za hrany***, se nedalo vejít hlavními dveřmi. Když jste prošli občerstvovacím sálkem a vešli bočním vchodem, zjistili jste dosti bizarní důvod: v zadní třetině sálu stála regulérní festivalová stage, pódium s rampou se světly, se vším – jen to vzít a odnést pod „otevřený vzduch". Nebyl to rozhodně jen samoúčelný rozmar (i když o hru na překvapení jistě trochu šlo):

Jarretu

se zejména podařilo přelstít zdejší špatnou akustiku. Posluchači jednak stáli na rozsáhlém „place pod pódiem" (většina sálu), jednak seděli na pódiu, které spolu s přistavenými praktikábly tvořilo jakýsi miniamfiteátr. A bylo jich opravdu hodně – Marek Štulír glosoval záležitost takto: *„Nejdřív jsme se báli, že nepřijdete, ale posledních několik dní jsme se už báli, že vás bude chtít přijít moc. Nakonec to dopadlo tak akorát."*

Než ale došlo na Jarret, patřila první půle večera **Vltavě**. Důvodem, proč si Jarret celkem neobvykle jako předkapelu vybral skupinu (zatím?) zvučnějšího jména, než jsou oni sami, byla osoba hudebního režiséra alba ***Za hrany***

a relativního nováčka v dresu Vltavy, Petera Bindera. Vltava rovněž představovala čerstvé

album –
Komedianti se vracejí domů
– které nám přehrála, slovy kapelníka Roberta Nebřenského, „tak jak leží“. Mě na poněkud retro soundu Vltavy nejvíc bavily instrumentální výkony jmenovaného kytaristy Petera Bindera, popř. dalších hráčů (bubeník Martin Vajgl), které – zdálo se mi – na novém repertoáru dostaly šanci víc rozkvést. Publikum zřetelně více potěšily přídavky ze staršího repertoáru, jako třeba
Zajíc s kozou
.
Jarret svoji část odpálil velkolepě: silnější zvuk, světla, ba i mlha (občas). Zahájil ji beatboxer (jeho umělecké jméno jsem zapomněl, omlouvám se), jehož vystoupení se protnulo s postupně se rozvíjející skladbou *Znamení blíženců*, a pak už skvěle hrající Jarret sázel jednu za druhou:
DNA
,
Zvěrokruh
,
Vidět Everest
… Jak z předchozího vidno, zvolil Jarret jinou strategii než Vltava: nepřehrál úplně všechny skladby z aktuálního alba, zato jsme slyšeli dost starších věcí, to vše dohromady pomíchané… Zatímco na albu
Za hrany
účinkuje vlastně jediný host, steelkytarista David Babka, na křtu byla hostů pěkná řádka: kromě zmíněných Babky a beatboxera třeba ještě někdejší stálý host Jarretu Honza Provazník alias Mr. Ropeman s foukačkou a saxofonem a hlavně (alespoň mnou) natěšeně očekávaný exčlen, stále ještě většinový autor jarretího repertoáru Bohouš Vašák. Zazpíval sólově svou novinku
Sudetské črty
a s Hankou Skřivánkovou
Nebudeme – budeme
a byl skvělý. Skvělý byl ovšem i Jarret, který kromě špičkových muzikantských výkonů nabídl i další překvapení: natáčení záběrů do videoklipu novinky
Vydržím
(která se proto hrála dvakrát) nebo samotný křest alba. Ten se odehrál tak, že během skladby (
Opovrhov
?) vystřídali pětici členů kapely u jejich nástrojů výše jmenovaní hosté a další muzikanti (mezi nimi i exčlenové Michal Vlasta Třešňák a Vítek Příkaský) – no a Jarret při zvucích své hudby na forbíně pokřtil desku.
Publikum bylo nadšené a nažhavené, přídavky nekonečné a revivalový **Profesor** s ex-jarreťákem Honzou Nohou pro afterparty ve vedlejším sále připravený. Určitě to byl jeden z nejsilnějších koncertů letošního roku.

{desky 1045}

Čankišou – křest alba Faÿt, 6. 10. 2011, Praha, Akropolis
Jarret – křest alba Za hrany, host Vltava, Liberec, Lidové sady